

Svet umenia sa nastahoval do budovy popradskej parnej elektrárne

Slávnosť pod tatranskými končiarmi

Dušan D. KERNÝ – Foto: Rudolf RABATIN

Sedemnáť rokov trvala obnova a prestavba pôvodne opustenej chátrajúcej stavby popradskej parnej elektrárne, kým nastala v polovici februára tá slávnostná chýľ. Tatranskú galériu už doteraz známu, ba chýrnu desiatkami výstav, divadelných predstavení a hudobných produkcií otvorili v definitívne obnovennej podobe. Ide o jeden z najpôsobilnejších galerijných priestorov v strednej Európe. Pri obnove technickej pamiatky na Slovensku nemá obdobu, včleňuje nás do stredoeurópskeho priestoru.

Vďaka dôvtipnosti galérie a architektov zachránili elektrárenský tehlový komín tak, že je prístupný. Stavba tak doslova rozširuje obzor a rozhľad. Slávnosť v Poprade sa dá merať úrovňou tatranských končiarov.

■ NÁVRAT K HODNOTÁM

Nejde len o stavbu, ale aj o výstavy senzačných umelckých diel, za všetky pripomeňme trebárs majstra Zoričáka s jeho osobitým svetom skla. Cit pre tohto umelca svetového rangu bolo cítiť aj v programe Ján Zoričák sa vracia – návrat z Francúzska pod Tatry nám odhalil silu a rozmer výnimočného talentu. Rovnako výstava štyroch Rudavských, pričom socha majstra Rudavské-

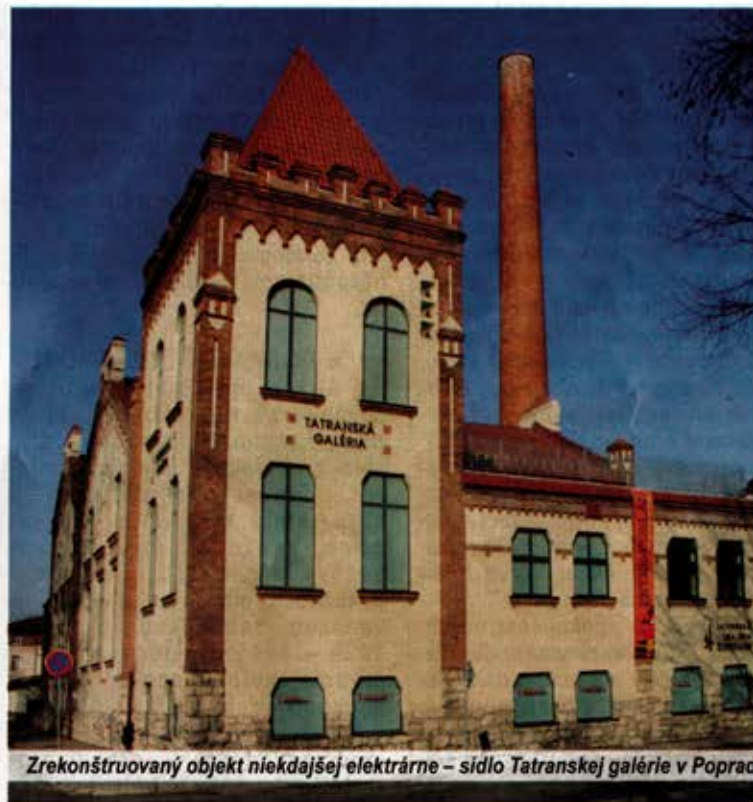
ho je na mieste, kde sa stretáva svet – pred budovou OSN v New Yorku. Rudavský vystavovali v cyrilo-metodskom roku a ukázali živú silu tejto kresťanskej kultúrnej tradície v národnej kultúre práve tak ako v modernom sochárstve. S Popradom a našou kultúrou pamäti bol spojený aj Návrat k prameňom K. Krajčovičovej v spolupráci s Múzeom židovskej kultúry, tento rok v marci TG pripravuje podobné podujatie pri 72. výročí prvého transportu židovských žien a dievčat do Osvienčimu.

■ VÝNIMOČNÁ SLÁVNOSŤ

Popradská slávnosť bola výnimočná výstavou Chlapec z našej ulice – rodáka Petra Poljága,

všestranného výtvarníka piatich remesiel, maliara, o. i. autora vitráží v kostole v Spišskej Sobote, jedného z piatich ilustrátorov, ktorým zverili výtvarnú časť nového vydania Svätej Biblie. O výstave napíšeme osobitne, je svedectvom premyslenej dramaturgie. Do posledného miesta naplnená hala elektrárne skandovaným potleskom dávala najavo uznanie žene, ktorá po sedemnáť rokov nahrádzala energiou predošlé turbíny – riaditeľke Tatranskej galérie, kurátorke výnimočných výstav Anne Ondruškeovej.

V Poprade sme videli rodinnú slávnosť, masu úprimných, ktorí nechceli chýbať pri potlesku pre pani Annu nielen ako tvorcu

Zrekonštruovaný objekt niekdajšej elektrárne – sídlo Tatranskej galérie v Poprade

obnovy, ale aj ako človeka, ktorého pritom postihla nezhajiteľná strata. Nemohol chýbať ani takrečeno úradný krstný otec, štátny

tajomník Ministerstva kultúry Ivan Sečík, pred piatimi rokmi totiž pri finančnom štarte defetívnej etapy obnovy.